

Lepilová, Květuše

**[Brněnská Litteraria humanitas: genologické studie II.: (k počtě profesora Franka Wollmana)]**

*Opera Slavica*. 1994, vol. 4, iss. 1, pp. 62-64

ISSN 1211-7676 (print); ISSN 2336-4459 (online)

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/116363>

Access Date: 24. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

**RECENZE**

**Brněnská Litteraria humanitas. Genologické studie II. (K počtě profesora Franka Wollmana).** Brno 1993, 424 s.

Neohraničené jsou možnosti komparativní vědy, pokud se obrátí ke genologii. Je to opět patrné ze sborníku, který vznikl péčí Ústavu slovanských studií a literární komparatistiky při FF MU v Brně (redaktoři: Prof. dr. Miroslav Mikulášek, DrSc. a Doc. dr. Danuše Kšicová, DrSc.). Konference se konala r. 1988 a sborník vyšel koncem roku 1993, avšak úctyhodný počet příspěvatelů z celého světa, počet stran tomu odpovídající i dnešní problémy technicko-vydavatelského rázu jen znovu dokreslují, kolik energie stojí za tímto kulturním počinem brněnských rusistů.

Tentokrát jde již o II. díl, který je výsledkem vědeckého symposia z r. 1988 na počest 100. výročí narození Franka Wollmana. V přípravě je už ovšem III. díl Litterarií daný symposiem v r. 1993 na počest Romana Jakobsona, působícího v Brně před 2. světovou válkou. Tato obě symposia navazují na I. symposium z r. 1985 (sborník Litterární žánry vyšel r. 1991).

Vstupní příspěvek k Litterariím II od M. Mikuláška ("Vremja analiza i sinteza. K metodologii češskoj literaturovedčeskoj komparativistiky") se obrací k F. Wollmanovi jako učitelí, působícímu na FF v Brně v letech 1925 - 1959. Wollmanovská nauka o slovesnosti si vytvářela již v meziválečných letech promyšlený metodologický systém zacílený k vytvoření syntetické poetiky, evoluční a světové (což Wollman považoval za cíl srovnávacího literárněvědného strukturalismu). Vědecký program

a trend genologických zkoumání Wollmanových převzala generace současných literárních vědců brněnského pracoviště jako štafetu i pro budoucí mladé literárněvědné pokolení. Mikuláškovi je reminiscence o zakladatelském díle Wollmanově přirozeným podnětem k úvaze o metodologii komparatistiky, o geneticky-strukturním přístupu s morfologickou sémantikou jako jádrem.

Sborník je rozdělen do vnitřně provázaných tematických oddílů: I. Osobnost F. Wollmana a dějiny slavistiky. II. Teorie literárních žánrů. III. Literatura a hudba. IV. Problematika literárních směrů. V. Poezie. VI. Drama. VII. Prozaické žánrové systémy (Typologie prozaických forem. Malé a střední epické a lyricko-epické žánrové formy. Román). Celkem 43 příspěvků nejrozmanitějšího záběru i obsahové hloubky se předkládá tomu, kdo je zaujat genologickým studiem (nejen literatury - a nejen slovanské).

Zobecnující platnost mají příspěvky "Literární žánr z hlediska meziliterárnosti" (D. Durišin, Bratislava) a "Systematika literárních druhů" (J. Hvišč, Bratislava), v nichž se genologii přisuzují v posledních desetiletích jak pozoruhodné rozměry, tak kvalitativní ambice. Druhový vývoj literatury není podmíněný jen zákonitostmi druhového systému, ale nepřímo i změnami v oblasti literární tradice a konvence. Aristotelovský princip nemůže reagovat na současný rozvoj literárních druhů, proto determinantami genologické systematizace navr-

huje Ďurišin současnou genologickou normou, vývoj literárních druhů, historickou poetiku jako metodologický literárněvědný systém i fakt uměleckého překladu přispívající k modifikaci nových literárních druhů a žánrů i žánrových norem v oblasti meziliterárního procesu. Stat' "Systematika literárních druhov" (J. Hvišč) navrhuje toto žánrové dělení: lyrika, epika, drama, literatura faktu, paraliteratura, předmětná literatura. Studium žánrových systémů je předmětem zájmu N. Kopyst'anské (Lvov) a studium jednoty žánru a stylu zkoumá L. Čilevič (Daugavpilis). K. Lepilová (Ostrava) dokládá výzkumem vztah mezi genezí a recepcí žánru (Žanr - instrukcija čitatelju. Anticipacija).

K nejzajímavějším statím patří ty, které jsou včleněny do odd. IV. (Problematika literárních směrů). Stat' "Problematika ruského modernizma" vychází z polysémantiky samotného termínu a je svědectvím vytrvalého badatelského celoživotního hledání D. Kšicové (Brno), impresionismus jako málo uznávaný žánr zkoumá v díle Gařšinové a Čechovově v obsírné stati P. Henry (Glasgow), symbolismus a avantgardu v ruské literatuře jako přelom nebo kontinuitu řeší R. D. Kluge (Tübingen).

Úvodním tématem V. odd. (Poezie) je stat' Subjekt lirického stichotvorenija. Z. Mathauser (Praha) tu člení subjekt na empirický, transcendentální a existenční. Žánr dumy vysvětluje v ruské a polské literatuře L. Suchanek (Krakov), typologii české a ukrajinské poezie na rozhraní 19. a 20. stol. V. K. Žitnik (Kijev), funkci ohlasu v české a bulharské literatuře 19. století V. Křfž (Praha) a vztah Gumiljov a francouzská poezie A. Louis (Lille).

Zajímavou problematiku řeší VI. odd. (Drama): žánrovou charakteristiku současného lidového divadla podává B. Beneš (Brno), tzv. superžánr Puškinovy poetiky zkoumá V. Odinokov (Novosibirsk), mýtus a ri-

tuál v tragediích V. Ivanova pak M. Cymborska-Leboda (Lublin). Žánrovou svéráznost dramaturgie majakovsko-brechtovského směru analyzuje A. P. Volkov (Černovcy) a glembayovský cyklus Miroslava Krleži I. Dorovský (Brno).

Z nejobsažnějšího oddílu VII. (Prozaické žánrové systémy) pro informaci vyjímáme témata: Zvláštní žánrové typy dvou středověkých kronik ze Žďáru (J. Skutil, Brno), problematika studií erbovních pověstí (J. Hrabětová, Brno), žánrová podstata "Pisem ruskogo putešestvennika" N. M. Karamzina (K. Galon-Kurkova, Wroclav), literárnost Zápisků z mrtvého domu F. M. Dostojevského (R. Peace, Bristol), próza A. I. Solženicyna (R. Porter, Bristol), rámcová kompozice a povídka (J. Šrámek, Brno), tzv. povest', rasskaz, novella v české terminologické interpretaci (O. Malevič, Peterburg), cyklizace a vyprávěč v Lovcových zápiscích I. S. Turgeněva a v Nerudových Povídkách malostranských (M. Žekulin, Calgary), žánrové zvláštnosti a cyklizace Básní v próze I. S. Turgeněva (Z. Zoldhelyi-Deák, Budapest), krátké prozaické žánry ve francouzském a ruském realismu na rozmezí 19. - 20. století (B. Zapletalová, Ústí n. Labem), metodologický význam výzkumu tvorby literárních outsiderů (I. Pospíšil, Brno), tradice žánru "svjatočnyj rasskaz" v ruské próze (J. Orłowski, Lublin), invariant povídky v Andrejevově tvorbě (J. Dohnal, Brno), žánr fejetonu Tadeuše Rittnera o Vídní (G. Wyrzens, Vídeň), důležité změny tzv. malého žánru (G. Břínová, Brno), problém vyprávěče v románu Peterburg A. Bělého (P. Pessonen, Helsinky) a otázka, jak založit typologii románu Život Klíma Samgina a "román zániku říše" (V. Svatoň, Praha).

Sborník má mimořádně objemnou myšlenkovou šíři směřující nejen k meziliterárnosti, ale i ke komparativistice založené na rozličných uměleckých druzích. Podnětně

o tom svědčí zvláště badatelské příspěvky brněnských i zahraničních muzikologů. Např. ve II. oddíle uvažuje o existenci hudební genologie J. Fukač (Brno), Anthony Briggs (Bristol) je zaujatý žánrovými shodami mezi Mozartem a Puškinem atp.

Organizovat v rozmezí osmi let (1985-1993) tři setkání vědců z Evropy i ze západních zemí, kdy mají příležitost prodiskutovat náročnou problematiku významní badatelé, to je nepochybně úkol nemalý. Klade nároky na každého člena organizujícího pracoviště a ve výsledku zasluhuje uznání. Je třeba jen doufat, že další sborníky

řady *Litteraria humanitas* budou typograficky formálně dokonalejší, což nepochybně přispěje ke zvýznamnění ohlasu tak mimořádných symposií, jakými se právě tato brněnská vědecká setkání stala. Jejich výsledky zakotvené již nyní trvale v řadě sborníků dávají předpoklady k tomu, abychom očekávali nové tvůrčí inspirace ve vědě, ale abychom také udržovali tradici v odkazující návaznosti jak v dalším pokračování symposií, tak ve sbornících ze symposií vzešlých. Není to úkol snadný, brněnské pracoviště však má k němu předpoklady i energii.

*Květuše Lepilová*

### Americký sborník o Lermontovovi

**Mikhail Lermontov 1814-1899. Norwich University 1992.**

Norwichská univerzita v USA pořádá každoročně letní kursy ruského jazyka a literatury ve Vermontu (The Russian School of Norwich University) a v jejich rámci pak konference a semináře za účasti amerických i evropských rusistů. Z mezinárodní konference o Lermontovovi (k 175. výročí autorova narození), konané v roce 1989, vyšel sborník Mikhail Lermontov 1814-1899, datovaný r. 1992, prakticky vydaný až v r. 1993 v tomto ohledu je výrobní lhůta knihy srovnatelná s naší situací.

Sborník obsahuje jedenáct příspěvků, které potvrzují úvodní slovo hlavního redaktora Jefima Etkinda, že málokterý ruský autor se stal předmětem tak protichůdných interpretací, jako autor *Démona* a *Hrdiny* naší doby. První tři stati jsou řazeny do oddílu *Obecné otázky*. Dominuje jim stat' J. Etkinda (Francie) *Básnická osobnost Lermontova*. Je založena na minuciózní analýze vybraných lyrických básní, v nichž se pro-

sazují jak rozmanitě a často kontrastní rysy básnickovy osobnosti, tak různé polohy stylové. Tato osobitá "dialektika duše", prosazující se hlavně v Lermontovově lyrice, tak podle Etkinda anticipuje umělecký svět velkých ruských prozaiků Dostojevského, Tolstého a Gončarova. I. Serman (Izrael) zkoumá podněty básnického "já" v Lermontovově tvorbě, konfrontuje zejména ranou tvorbu, o níž V. Solovjov vyslovil názor, že je založena na nevdané intenzitě osobního citu a koncentrována na onom "já", s tvorbou po roce 1837, kde vystupuje do popředí spíše umělecká fixace generačního "my". Tento posun pak kulminuje v Lermontovově próze a Serman končí svou studii zdánlivě paradoxním soudem, že romantik Lermontov se stal zakladatelem ruské realistické prózy. J. Dryžakova (USA) naopak analýzou opozice dobra a zla u Lermontova, podloženou statistickými údaji o výskytu výrazů spjatých s danými kategoriemi,